

venstre gik Provsten fra sin Vogn lige ind i Kirken og syntes slet ikke at lægge Mærke til Demonstrationen. Rigtignok var der ogsaa at Par ældre Bønder, hvis Mod i det afgørende Øjeblik ganske svigtede dem, medens der var andre, hvis højre Haand ligesom under Paavirkning af et ubetvingeligt Instinkt fór halvvejs op til Huen.

Et Par Minutter efter, endnu før alle Mændene var kommen indenfor Kirkedøren, begyndte Salmesangen under Hjælpelærer Johansens Ledelse.

Sangen lød ikke ilde, skønt hele Menigheden, baade Mænd og Kvinder, straks istemte med udfordrende Kraft. Hvor meget ondt man end kunde sige om den gamle, skumle Munkekirke — og dens mugne Kælderluft og grønskimlede Hvælvinger var ofte blevet bravt spottet i Væver Hansens Forsamlingssal — den ejede i hvert Fald en velgørende Evne til at bryde og mildne Stemmernes raa Styrke. De høje Loftsbuer samlede det forvirrede Tonemyr i fredelige Harmonier og kastede det tilbage som Melodi. Selv Menighedens Hosten og Harken forlenedes i dette Rum med en egen Overjordiskhed, og naar Provsten med sin sædvanlige Kraft pudsede Næsen foran Alteret, gengav Hvælvingerne den derved frembragte Lyd med en Højtidelighed, der uvilkaarlig stemte til Andagt.